

Ion Stafi

BASARABIA

între mentalitatea moldovenească
și politica rusească (1988-2016)

CUPRINSUL

<i>Cuvînt înainte</i>	8
<i>Vocabular</i>	32
<i>Partea I</i>	
SINDROMUL ANTIISTORISMULUI LA MOLDOVENII BASARABENI	37
<i>Capitolul I. Răul din firea moldovenilor basarabeni aflați sub stapînirea țarilor ruși (Scurt excurs în istorie)</i>	37
<i>Capitolul II. Tranziția: la alții și la moldoveni</i>	57
1. Partidul comunist cehoslovac, “organizație criminală”	57
2. Rolul justiției în tranziția poloneză	58
3. Tranziția în stil moldovenesc	60
a) Nedorința clasei politice din Republica Moldova de a cuprinde în legi natura criminală a regimului sovietic	60
b) Minciuna, factorul esențial al tranziției moldovenești	63
c) Mișcările secesioniste favorizate de autoritățile centrale și de presiunile de tip neocolonialist	72
d) Îmbogățirea celor de sus și pauperizarea celor de jos	74
e) Academia de Științe și Ministerul Educației în perioada tranziției moldovenești	76
<i>Capitolul III. Sclavi docili ai moldovenismului politic</i>	80
1. Esența moldovenismului politic	80
2. Originile moldovenismului politic	80
3. A. M. Lazarev – unul din fondatorii istoriografiei sovietice moldovenești	81
4. „Glasul Moldovei”/ „Țara Moldovei” și românofobia	82
5. Față în față cu moldovenismul politic	88
6. V. Voronin – reprimator sau apărător al moldovenilor?	90
7. Cine, cum și de ce a desființat primul Imn de Stat al Republicii Moldova (spicuri din textul stenografic al dezbaterilor parlamentare asupra schimbării Imnului de Stat al R.M. din 7 iunie 1994)	93
8. Adepții și continuatorii lui Mohov și Lazarev se autoproclamă ca „Patrioți ai Moldovei”	98
<i>Capitolul IV. Portretul moral și profesional al unui doctor habilitat în științe istorice</i>	109
<i>Capitolul V. Mitul despre unionismul românesc al Frontului Popular din Moldova</i>	123
<i>Capitolul VI. Ce sînt „Patrioții Basarabiei” și cum luptă ei împotriva unionismului românesc</i>	136
1. Mai bine mai tîrziu decît niciodată	136
2. Ignorarea hotărîrilor fundamentale ale Primei Mari Adunări Naționale (27 august 1989)	139
3. Activiști de partid pe tărîm literar	141
4. O inscripție omisă	144
5. Alte comparații instructive	145
6. O scrisoare deschisă cu conținut demascator	146

7. Viorel Patrichi despre slugărnicia și conformismul unor „Patrioți ai Basarabiei”	148
8. N. Dabija și evenimentele din 7.XI și 10.XI.1989	149
9. O explicație incompletă	151
10. Distorsionarea conceptului de Unire	152
11. O cuvântare plină de cinism și ipocrizie	153
12. Excese moldoveniste	155
13. Povestioare de prostit copii și reacția unui istoric	156
14. Trădarea nu se uită și nu se iartă	158
15. Unii vor cetățenie română și europeană, dar nu vor să le dobândească prin unirea Basarabiei cu România	161
16. Fără unitate în idei și în acțiuni nu se poate realiza Unirea	163
17. Lansarea teoriei celor două state românești. Părinții Confederației de state românești.	166
18. Ce trebuie să știm despre aderarea statelor la Uniunea Europeană	167
19. Nicolae Lupan despre antiunionismul unor intelectuali moldoveni	170
20. „Moldova Suverană” despre „Patrioți ai Basarabiei”	172
21. Gh. V. Madan și N. Dabija: imagini în oglindă.	177
22. Cine se aseamănă se adună	178
23. Pentru că scrie ce gândește, i-au furat cărțile (reproducere aproape integrală a articolului semnat de Mihai Conțiu și publicat în „Moldova Suverană” din 13.02.2009).	184
24. Pocăința din Joia Mare a domnului Vasile Șoimaru.	187
25. Trei istoriografii și niciuna românească.	187
26. Presa din Republica Moldova	189
27. Infrațiuni secretizate (Document, în extras, despre partide și mass-media care parazitează bugetul statului român și nu fac nimic pentru triumful cauzei românești în Basarabia).	190
Capitolul VII. Uniunea Scriitorilor: de la activism de partid pe tărâm literar la unionism românesc.	194
Capitolul VIII. Catastrofa ce ne amenință, demonstrată prin întrebări cu un singur răspuns	203
Capitolul IX. Cronica unui război fără beligeranți	218
1. Rădăcinile și cauzele conflictului armat din estul Republicii Moldova	218
2. Preludiile marilor frământări și deziluzii populare.	232
3. Memorabilul an 1989.	236
4. Pentru prima dată în U.R.S.S.	248
5. Marșul triumfal al secesionismului rusofon.	252
6. Suveranitate și beligeranță în stil moldovenesc.	257
7. „Să spuneți oamenilor adevărul...”	272
8. Caracterul și rezultatele războiului	281
Partea II	
ADEVĂRUL NU ARE DECÂT O ÎNFĂȚIȘARE.	291
Capitolul X. Izvoarele istorice infirmă ideile false privitoare la istoria poporului român și istoria limbii române	291

<i>Capitolul XI. Academicianul Eugen Coșeriu despre termenul «limba moldovenească»</i>	299
<i>Capitolul XII. Mareșalul Ion Antonescu, ostaș viteaz și iubitor de patrie</i>	301
În loc de postfață	317

CUVÎNT ÎNAINTE

Stimați cititori, vă ofer o carte din care veți afla când, cum, de ce și de către cine a fost creat statul moldovenesc post-sovietic.

Vă ofer o descriere în detaliu despre cum se desfășoară tranziția interminabilă în Republica Moldova, despre deosebirea dintre tranziția moldovenească și tranziția din Polonia și Cehoslovacia/ Cehia. Cartea se întemeiază pe fapte observate, auzite, văzute, luate din viața reală a societății moldovenești. Titlul acestui volum vrea să concorde cât mai mult posibil cu realitățile basarabene din ultimul sfert de secol.

Îi rog pe cititorii acestei cărți să nu confunde cuvintele „mentalitate moldovenească” din titlul cărții de față cu cuvintele „prostie moldovenească” sau „trădare moldovenească”, create de popor, provenite din popor și utilizate de-a lungul anilor de moldoveni basarabeni de rînd atunci cînd discută între ei despre politica moldovenească și despre politicienii moldoveni.

Sunt convins: o carte bună poate aduce mai multe foloase, poate avea mai multă înrîurire asupra realizării unor scopuri nobile decît o batălie politică cîștigată. Evenimentele tranziției moldovenești dovedesc că victoria electorală a unui partid este fie un accident social (cum, de exemplu, a fost victoria Partidului Agrar din anul 1994 și victoria electorală a Partidului Comuniștilor din Republica Moldova din februarie 2001), fie un triumf al clipei (cum, de pildă, a fost victoria electorală a așa-ziselor partide proeuropene din anul 2009).

Spre deosebire de autorii care fac pseudoistorie pe seama unor grupări restrînse de moldoveni și nemoldoveni lipsiți de capacitatea de a-și recupera echilibrul sufletec pierdut în urma trecerii lor prin mașina sovietică de tocat suflete omenești, autorul cărții de față vă oferă o descriere credibilă a evoluției societății moldovenești post-sovietice. Scopul cărții de față este să-i facă pe oameni să gîndească și să determine singuri cît de veridic este executată radiografia evoluției societății moldovenești post-sovietice și a activității celor care o conduc timp de un sfert de veac.

Ideile călăuzitoare ale lucrării sînt exprimate repetat și puse în evidență prin îmbinări de cuvinte și propoziții tipărite cu caractere aldine sau cursive.

Dacă lectura cărții îi va ajuta pe oameni să tragă concluziile cuvenite în legatură cu viitorul multpătîmitiei noastre provincii, înseamnă că în următorul interval de timp Basarabia natală va evolua în mod firesc, conform Adevărului istoric și Dreptății naționale.

Chiar de la început consider necesar să fac următoarele precizări în legatură cu cuvîntul „**mentalitate**” din titlul cărții de față. Acest cuvînt se referă în primul rînd la elitele politice și academice basarabene, care au avut o poziție avantajoasă, privilegiate în perioada sovietică, care și-au păstrat-o în perioada de răscruce pentru Basarabia (1988-1991), hotărînd situația de mai departe a provinciei, și care și-o păstrează și acum, în perioada postsovietică – persoane omniprezente, omnipotente și omnisciente care se socot „**oameni mari**” și care pretind să fie așa înțelese și de către membrii de rînd ai societății. În al doilea rînd, cuvîntul „**mentalitate**” se raportează la acei intelectuali moldoveni care de-a lungul anilor țin partea așa-numiților „**oameni mari**” din politica și cultura moldovenească, aprobînd și promovînd inconștient și fără reticențe tot ce fac și spun, „**cei mari**”. Însfârșit, cuvîntul din titlul cărții este în legatură cu starea sufletească a moldovenilor de rînd care se lasă manipulați, manevrați, amăgiți de către **intelectualii care își dau ifase**.

În ce privește mentalitatea moldovenilor basarabeni din epoca tranziției moldovenești, ea se întemeiază pe următoarele trei antiistorisme: statalitatea moldovenească, nația moldovenească, limba moldovenească. Acest trialism antiștiințific, atît de abil exploatat de puterea expansibilă din răsărit prin intermediul falsificatorilor de istorie locali, determină comportamentul civic și nivelul politic al celei mai mari părți dintre moldovenii basarabeni. Foarte mulți dintre care nici nu bănuiesc că aceste trei chipuri hidoase ale mentalității lor le aduc numai suferințe, nenorociri, necazuri.

Bine face cine răspunde la acest trialism, zicînd: “statalitate moldovenească – în mentalitate prostescă”; “nație moldovenească – în mentalitate prostescă”; “limbă moldovenească – în mentalitate prostescă”. Un asemenea mod de a reacționa/ de a obiecta concordă perfect cu adevărul istoric.

Să nu uităm: „limba moldovenească”, „nația moldovenească”, „statalitatea moldovenească” au fost inventate pentru „*a nega indentitatea lingvistică, etnică și culturală a moldovenilor și românilor*”, pentru „*a ascunde faptul că peste 2,5 milioane de români basarabeni trăiau sub dominația sovietică*” și pentru „*a crea cea mai artificială naționalitate din Uniunea Sovietică*” (Michael Bruchis, cercetător la Centrul de cercetări științifice al Universității din Tel-Aviv, „*Nations, Nationalities, People : A Study of Nationalities Policy of the Communist Party of the Soviet Union in the National Republics*”).

Toate fenomenele nefaste, evenimentele dezastruoase și faptele ticăloase, descrise și nedescrise în această carte au o singură sursă comună: mentalitatea moldovenească și politica rusească aplicate în practică.

Elitele intelectuale moldovene și nomenclatura de partid și de stat sovietică au profitat de manifestările antisovietice din anii 1989-1991 pentru a se menține la putere și după ieșirea R.S.S.Moldovenești din componența Uniunii Sovietice.

Republica Moldova a fost creată de către elita intelectuală moldoveană și nomenclatura sovietică, care aveau sentimentul prudent că, dacă Basarabia s-ar reuni cu Țara de la care a fost desprinsă cu forța, ele nu-și vor putea păstra situația privilegiată din perioada sovietică și nu vor avea nicio șansă de participare la guvernarea României reîntregite.

”Republica Moldova nu poate scăpa de povara adevărului că ea a apărut pe un pământ rupt cu forța din corpul fraților de către ocupanții din răsărit,” – scrie dr.Iftene Pop în a sa carte ”Basarabia din nou la răscruce”.

În perioada de răscruce pentru Basarabia(1989-1991),elitele politice și academice moldovene se considerau cele mai bune și cele mai potrivite pentru a conduce statul moldovenesc și după inevitabila destrămarea a Uniunii Sovietice. Pe ele nu le interesa faptul că prin transformarea R.S.S.Moldovenești în R.Moldova se săvârșea o faptă rea, se reconfirma ocuparea Basarabiei, se perpetua separarea provinciei de restul teritoriului românesc, de celelalte provincii istorice românești.

Cei douăzeci și cinci de ani de existență a Republicii Moldova demonstrează că ea este o formațiune politică făcută după criterii subiective și arbitrare ce are doar aparențe legale și legitime, că ea este produsul unei ocupații străine și al unei colectivități umane dezbinată prin politici coloniale și activități trădătoare, că elitele politice și academice moldovene se simt interesate și obligate să mențină condiții care fac ca statul moldovenesc sovietic, creat în mod silnic pe teritoriul Basarabiei ocupate, să ființeze și după destrămarea Uniunii Sovietice, bineînțeles, sub altă denumire.

În Republica Moldova, cenceptul „om mare” a devenit jignitor și chiar respingător, pentru că nu-și găsește echivalente în viața de toate zilele a societății moldovene. În lucrarea de față încercăm să demonstrăm, pentru prima oară în Basarabia post-sovietică, prin fapte adevărate/ prin cazuri concrete, lipsa de echivalență între termenul „om mare”și valoarea reală a așa-zisului „om mare”.

Îmi vin în minte zeci de exemple în spiritul afirmațiilor exprimate mai sus,dar aici, în prefața acestei cărți,mă voi opri doar la câteva dintre ele.

Ca persoană care a participat activ la manifestațiile antisovietice care au condus la destrămarea Uniunii Sovietice,îmi amintesc mai ales de două evenimente cruciale ce s-au produs în ultima fază de existență a imperiului sovietic.Este vorba de proclamarea independenței Republicilor Sovietice Socialiste Baltice(Letonia, Lituania,Estonia) și de proclamarea independenței Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești.

După cum se știe, Republicile Baltice au fost primele în URSS care și-au exprimat deschis și hotărât intenția de a ieși din componența Uniunii Sovietice și care tot primele și-au proclamat independența de stat încă când Uniunea Sovietică exista și când ele aveau deputații lor în Congresul Deputaților Poporului de la Moscova (așa s-a numit în ultima vreme Parlamentul Uniunii Sovietice).

Elitele politice și academice de la Chișinău au considerat lupta Țărilor Baltice pentru independență drept model demn de urmat pentru R.S.S.Moldovenească și i-au pregătit pe moldovenii basarabeni în conformitate cu modelul baltic, inculcând în mintea lor ideile de suveranitate,independentă,limba moldovenească oficială, grafie latină oficială .

Concomitent, elitele menționate au întreprins un șir de acțiuni in vederea implementării modelului baltic în Basarabia: la 10 martie 1990 ele au organizat alegeri parlamentare din care a rezultat un parlament dominat de reprezentanți ai nomenclaturii sovietice (învățați, scriitori, jurnaliști,profesori universitari etc)

și fruntași ai muncii socialiste din întreprinderile industriale și agricole ; la 27 aprilie 1990, noul parlament al R.S.S.Moldovenești, Sovietul Suprem al R.S.S.M., a adoptat Legea cu privire la drapelul de stat al R.S.S.M (tricolorul);peste două luni Sovietul Suprem a adoptat Declarația de Suveranitate a R.S.S.M (23 iunie 1990) și a introdus în titulatura statului cuvântul„Moldova”, în felul acesta R.S.S.Moldovenească a devenit Republica Moldova; la 3 septembrie 1990 Sovietul Suprem al R.S.S.Moldovenești a instituit postul de președinte de republică și l-a ales în această funcție pe nomenclaturistul sovietic Mircea Snegur; pe data de 23 mai 1991 Parlamentul de la Chișinău a hotărât schimbarea denumirii statului din R.S.S.Moldovenească în Republica Moldova;la 27 august 1991,sub presiunea și sub acoperirea sutelor de mii de participanți la Marea Adunare Națională din 27 august 1991, Parlamentul de la Chișinău a votat Declarația de independență a Republicii Moldova.

Toate acestea s-au desfășurat în același timp în care sutele de mii de moldoveni conștienți se adunau în centrul Chișinăului și scandau: „Unire, frați români!“, „Unire, moldoveni!”, „Trăiască Moldova, Ardealul și Țara Românească!”, „Vrem sa ne unim cu Țara!”- lozinci prin care ei își exprimau dorința de a restitui Basarabiei statutul pe care ea l-a avut înaintea ocupației sovietice, acela de parte a statului român.

Contrar voinței poporului conștient, nomenclatura de partid și lacheii ei din rîndul păturii academice au votat Declarația de independență –document ce echivalează cu o declarație de recunoaștere a punctului trei din Protocolul Adițional Secret și a modului în care el a fost aplicat la finele lunii iunie 1940, când armata sovietică a ocupat Basarabia și când teritoriul ei a fost încorporat în teritoriul Uniunii Sovietice, la 2 august 1940 .

În timp ce independența Țărilor baltice a însemnat pentru ele o restabilire a statutului pe care ele l-au avut înainte de a fi ocupate de Uniunea Sovietică, independența Republicii Moldova a însemnat o reconfirmare a statutului pe care Uniunea Sovietică i l-a impus Basarabiei în anul 1940 - acela de teritoriu rupt din trupul Țării. Din acest punct de vedere, Declarația de independență din 27 august 1991 nu poate fi calificată altfel decât ca act de trădare națională. **Timpul care s-a scurs de la 1991 încoace demonstrează cu prisosință că modelul baltic a constituit boala epocii post-sovietice a Basarabiei.**

Realitatea dură este că Răul la care a ajuns R.Moldova acum, în 2016, rezultă din acea Declarație de independență din 27 august 1991.

Astfel separarea Basarabiei de România a devenit un fundal al existenței statului moldovenesc post-sovietic. Iar prin articolul 41 al Constituției Republicii Moldova, adoptată pe 29 iulie 1994, unionismul românesc a devenit anticonstituțional. Respectivul articol glăsuiește printre altele: ”Partidele și alte organizații social-politice care, prin scopul lor sau prin activitatea lor, militează împotriva ... suveranității și independenței ... Republicii Moldova sunt neconstituționale.” De atunci antiunionismul moldo-ruso-găgăuz a devenit o componentă a politicii Republicii Moldova. De atunci toți demnitarii politici din Republica Moldova, începând cu M.Snegur și continuând cu P.Lucinschi, V.Voronin și Ig.Dodon, toți comentarii politici și alte categorii de cetățeni, cu înclinații slugarnice, subordonați partidelor politice, fac din antiunionismul românesc un mijloc de creștere a ratei lor de popularitate și a popularității partidelor din care fac parte, un mijloc de a accede la parlament și la președinție, un mijloc de realizare a intereselor personale, un mijloc de manipulare și manevrare a cetățenilor.

În vreme ce Congresul Deputațiilor Poporului al Uniunii Sovietice declara nul și neavenit Tratatul de neagresiune germano-sovietic din 23 august 1939 (la 24 decembrie 1989),în vreme ce Parlamentul de la Chișinău” însușea concluziile Avizului Comisiei Parlamentare pentru aprecierea politico-juridică a Protocolului Adițional Secret (la 23 iunie 1990) și, în sfârșit, în vreme ce Parlamentul României declara lipsit de valabilitate accesoriu secret la Tratatul de neagresiune germano-sovietic (la 24 iunie 1994),„oameni mari” din Parlamentul de la Chișinău, contrar bunului –simț și logicii elementare, adoptau, la 27 august 1991, Declarația de independență a Republicii Moldova – document ce echivaliază cu o declarație de recunoaștere a Protocolului Adițional Secret și a aplicării lui în Basarabia.

Creînd statul Republica Moldova,„oamenii mari” de la Chișinău au invocat Dreptul popoarelor la autodeterminare, neglijînd faptul că acest drept poate fi exercitat și prin integrarea popoarelor într-un alt stat independent.

„Omenii mari” din Parlamentul de la Chișinău nu aveau cunoștință de faptul că dreptul la autodeterminare„se aplică unui popor sau unei națiuni privit/privită în totalitatea sa, nu pe bucățele, că

principiul autoderminării nu poate fi manipulat în așa fel ca o parte a unui popor să fie folosită contra altei părți din același popor, să se întrețină ură și ostilitate între ele, ci să le uniască în armonie” (Iftene Pop). „Marii oameni” nu înțelegeau că principiul autodeterminării „nu-i permis să fie utilizat pentru a reconfirma o înțelegere criminală comdamnată de întreaga lume democrată “ (Iftene Pop). „Oamenii mari” de la Chișinău nu cunoșteau că principiul autodeterminării „se aplică popoarelor și națiunilor, dar nu și minorităților naționale și grupurilor etnice” (Iftene Pop).

În august 1991, „Oamenii mari” din Republica Moldova nu aveau cunoștințe sistematice nici în domeniul Actului Final de la Helsinki. Ei nu cunoșteau că acest document nu are valoare juridică și respectiv, nu este obligatoriu pentru statele care l-au semnat, că el nu este înregistrat la ONU și din această cauză nu face parte din Dreptul Internațional Contemporan (DIC).

În mod normal, Declarația din 27 august 1991 trebuia să proclame restabilirea statutului pe care Basarabia l-a avut înaintea ocupării ei de către Uniunea Sovietică: acela de parte componentă a statului independent român. În mod normal, Declarația din 27 august 1991 trebuia să facă referiri clare la înțelegerea criminală germano-sovietică și la aplicarea punctului trei din acea înțelegere: notele ultimative sovietice adresate guvernului României la finele lunii iunie 1940, urmate de ocuparea imediată a Basarabiei de către armata sovietică la finele lunii iunie 1940 și de încorporarea ei abuzivă în teritoriul Uniunii Sovietice (la 2 august 1940). În mod normal, Declarația din 27 august 1991 trebuia să facă referire la nedreptatea consfințită prin Tratatul de Pace de la Paris de după cel de-al doilea război mondial, prin care granița dintre România și URSS a fost stabilită pe râul Prut.

„Oamenii mari” de la Chișinău s-au priceput să proclame Republica Moldova și să profite de existența ei de-a lungul mai multor ani, dar n-au fost capabili să elaboreze textul Declarației de independență a Republicii Moldova. Autorul ei este bucureșteanul Aurel Preda. Este o declarație ce nu face cinste nimănui: nici autorului ei, nici „oamenilor mari” de la Chișinău pe care nu i-a dus capul s-o redacteze. Nu face cinste nimănui pentru că Declarația de independență a R. Moldova este de fapt o declarație de recunoaștere a tuturor actelor abuzive din care a rezultat Republica Moldova, și anume: Protocolul Adițional Secret sovieto-german din 23 august 1939, urmat de notele ultimative sovietice adresate guvernului României la sfârșitul lunii iunie 1940, urmate imediat de ocuparea Basarabiei de către armata sovietică; Legea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste (URSS) din 2 august 1940 cu privire la formarea R.S.S. Moldovenești; Legea cu privire la stabilirea graniței între R.S.S. Moldovenească și R.S.S. Ucraineană din octombrie 1940, prin care părți din teritoriul istoric al Basarabiei au fost incluse în teritoriul R.S.S. Ucrainene; Tratatul de Pace de la Paris din februarie 1947, prin care granița între România și URSS a fost stabilită pe râul Prut.

Republica Moldova reprezintă efectul îmbinat al acestor acte abuzive. Ea este o prelungire anacronică a R.S.S. Moldovenești.

Îmi mai amintesc încă de două evenimente lipsite de logică: de Conferința Internațională din 26-28 iunie 1991, organizată de Prezidiul Parlamentului de la Chișinău (care a comdamnat textul înțelegerii secrete dintre Germania Hitleristă și Uniunea Sovietică Stalinistă) și de Declarația de independență din 27 august 1991, votată tot de Parlamentul de la Chișinău, Declarație ce nu concordă cu tematica și concluziile expunerilor făcute în cadrul Conferinței internaționale a istoricilor privind consecințele Pactului Ribbentrop-Molotov pentru Basarabia.

Îmi mai amintesc de un eveniment pe cât de neașteptat pe atât de neplăcut, dezgustător, la care mi s-a întâmplat să fiu de față și pe care chiar atunci l-am notat și comentat pe scurt în unul din caietele mele de însemnări. Este vorba de o manifestație publică de mică amploare, condusă de scriitorul Valeriu Matei, scriitoarea Lidia Istrati și ecologistul Dediu (toți deputați în Parlamentul de la Chișinău), manifestație ce se desfășura în spațiul dintre Arcul din centrul Chișinăului și Havuzul din apropierea catedralei mitropolitane (care astăzi nu mai există). În timp ce cei aproximativ 50-60 de moldoveni adunați acolo scandau: „Unire, frați români !”, cele trei persoane care stăteau în fața lor cu megafonul în mână scandau: „Unire, moldoveni !” Acest duel verbal a durat până când grupul de oameni a început să scandeze la unison cu cei înarmați cu difuzoare de mare putere: „Unire, moldoveni!”. Mi-am zis: „Unire, moldoveni!” contra „Unire, frați români!” Și am părăsit acea manifestație prevestitoare de rău. Și mi-am mai zis: degeaba am bătut drumul de la Bender la Chișinău.

Acum, după un sfert de veac de la adoptarea multlăudatei Declarații de independență, când statul R. Moldova a ajuns să fie capturat totalmente de o bandă de răufăcători, care au făcut din politica statului capturat un mijloc abil de realizare a intereselor personale, de trădare a cauzei naționale și de pedepsire, în numele statului, a celor care le încurcă afacerile murdare, le crează complicații politice, economice și financiare, acum ne dăm seama de proporțiile dezastrului general instalat în Basarabia începând cu anul 1991.

Bande de șarlatani politici (purtând titluri de deputat, de ministru, de viceministru, de șef de parlament, de șef de stat, de tot felul de consilieri de rang înalt sau purtând nume de comentator, de analist, de expert în toate domeniile de activitate), sub pretextul că democratizează, europenizează/occidentalizează sau asiaticizează/orientalizează Republica Moldova, se folosesc de stat și de funcțiile înalte deținute în stat, sau de titlaturile publice sub care apar la posturile de radio și de televiziune (pe care și le atribuie în mod abuziv), pentru a se îmbogăți pe seama statului și pentru a-și proteja averile acumulate în așa mod, sau pur și simplu pentru a-și asigura o viață confortabilă, un trai de lux, cele necesare traiului de zi cu zi.

Cursul european și cursul euroasiatic proclamate de cele două tabere politice din politica moldovenească, reprezintă două mijloace principale de care fac uz respectivele tabere pentru a manipula și manevra alegătorii în folosul fiecăreia și în detrimentul celeilalte, pentru a pune stăpânire pe aparatul de stat din Republica Moldova.

După ce s-au aureolat ca activiști de partid în diferite sfere de activitate (culturală, literală, administrativă, științifică) – în perioada sovietică; ca părinți ai teoriei celor două state românești independente – în perioada de răscruce pentru Basarabia (1989-1991); ca făuritori ai statului moldovenesc post-sovietic – în august 1991; ca lachei ai antiunioniștilor Snegur și Lucinschi – în anii 1990-2000; ca persoane publice lipsite de curaj și de sentimentul onoarei – în perioada guvernării Partidului Comuniștilor din R.M. (2001-2009), o parte dintre camelionii politici de la Chișinău s-au proclamat membri ai Sfatului Țării-2, pentru a se aureola și ca unioniști, ca luptători pentru întregirea României. Să fie acesta un semn al vindecării lor complete de snegurită și lucinschineză? Nu cred! Pentru că aceste maladii sunt incurabile.

După ce s-au manifestat de-a lungul anilor ca persoane publice oportuniste, care au acceptat și au aplicat în practică, după împrejurări, teorii și principii potrivnice reunirii Basarabiei cu Țara-Mamă, acești cameleoni politici s-au lansat ca parlament de alternativă fără împuterniciri legale, încercând astfel să pună gheara pe Mișcarea Unionistă în ascensiune, s-o prezinte drept un triumf personal și colectiv al activității lor premergătoare. Ceea ce nu este adevărat. Pentru că Mișcarea Unionistă din R. Moldova a luat naștere și s-a dezvoltat fără participarea lor.

Însuși modul în care a fost înjghebat Sfatul Țării-2 pune la îndoială onestitatea organizatorilor lui. Se vede că domnul N. Dabija s-a însărcinat să aleagă membrii Sfatului Țării-2 din toate păturile intelectuale moldovene și din rîndul persoanelor care alcătuiesc anturajul său. Întruși într-o adunare ad-hoc, membrii selectați după gradul de fidelitate față de șef și-au desemnat președintele în persoana domnului N. Dabija. Reiese că acest domn s-a ales pe el însuși președinte al Sfatului Țării-2. Nu degeaba îi merge vestea de „cel mai mare șmecher” sau de „unul dintre cei trei mari șmecheri” ai breslei scriitoricești din actuala Basarabie.

Lucru înteles: făuritorii statului moldovenesc post-sovietic prin înclinație devin unioniști din oportunism și dezamăgire, numai pentru a găsi mulți inferiori printre egalii lor și pentru a se simți superiori și mari printre aceștia .

Și faptul că în fruntea departamentelor Sfatului Țării-2 au fost aleși doar trei reprezentanți de la „Tinerii Moldovei” și de la „Acțiunea 2012” pune la îndoială onestitatea intenției organizatorilor Sfatului Țării-2.

Atragerea, prin viclesug, conducătorilor ”Mișcării Tinerilor Moldovei” și ai ”Acțiunii 2012” în structura de conducere a multlăudatului ”Sfat al Țării-2” a avut drept consecință dispariția acestor mișcări care se declarau unioniste și se bucurau de încrederea oamenilor de bună-credință din actuala Basarabie. Acum nimeni nu le mai aude vocea și nu-și mai aduce aminte de ele. În schimb, oamenilor li se amintește mereu de existența ”Sfatului Țării - 2”.

În asemenea situații s-ar putea pomeni și ”Asociația Onoare Demnitate și Patrie”, care de asemenea se declară unionistă, dacă nu-și va da seama la timp de pericolul care o paște, de cursa în care este atrasă pentru a-i face rău, dacă nu va acționa în mod independent în vederea realizării idealului național al românilor din toate timpurile, dacă se va lăsa folosită în scopuri egoiste de organizații și persoane compromise în

problema reunirii, dornice de glorie, dacă nu va refuza serviciile politice oferite de ele, dacă nu va înțelege că afișele intitulate "Miturile despre Unire" nu pot contribui la deșeptarea antiunioniștilor din păturile de jos ale societății moldovene și la schimbarea mentalității antiunioniste a elitelor politice și academice care parazitează pe statul Republica Moldova. Este incorect și dăunător din toate punctele de vedere să cataloghezi evenimente istorice reale drept "mituri despre unire" sau "mituri despre neunire" și să crezi că asemenea aberație poate avea putere de convingere asupra celor învechiți în rele. Este inadmisibil să distribui afișe care nu au nimic în comun nici cu știința istorică, nici cu realitățile basarabene din perioada de răscruce pentru Basarabia (1989-1991), nici cu cele care au urmat după această perioadă, nici cu legile logicii, nici cu reacția autorităților române la Notele ultimative sovietice adresate guvernului României la sfârșitul lunii iunie 1940, nici cu motivarea reunirii Basarabiei cu România.

Conținutul foilor volante "Miturile despre unire", distribuite de "Asociația Onoare Demnitate și Patrie", convine în cel mai înalt grad persoanelor publice care în anii de răscruce pentru Basarabia (1989-1991) și ulterior au trădat în mod constant cauza unionistă a Basarabiei, nu au împărtășit ideea unionistă, nu au participat la nicio manifestație unionistă, iar după această perioadă au făcut și continuă să facă românism și unionism românesc de paradă. "Miturile despre unire" reflectă intenția maștrilor minciunii și înșelătoriei de a-i face pe oameni să înghită hapul, să creadă că "în anii 90 ai secolului trecut nu se putea face unirea". În special, ele exprimă punctul de vedere al celor care reprezintă în mod oficial Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova, în a cărei clădire își are oficiul "Asociația Onoare Dreptate și Patrie".

Credem că nu a fost întâmplătoare nici coincidența în timp a campaniei de colectarea a semnăturilor pentru legalizarea Mișcării Unioniste în R.M. (inițiată de domnul Ilie Bratu) și a acțiunii de fundare a Forumului Democratic al Românilor din Republica Moldova (întreprinsă de domnul N.Dabija), însoțită de o campanie de presă fără precedent de defăimare a domnului I. Bratu prin articole semnate de domnul N.Dabija și publicate în săptămânalul „Literatura și Artă”.

Credem că nu este întâmplătoare nici coincidența în timp a activizării Mișcării Unioniste din R.Moldova, sub conducerea „Tinerilor Moldovei”, și a lansării Sfatului Țării-2.

După părerea multora, cei care au servit regimurile antiromânești sovietic și post-sovietic nu pot fi uniuniști credibili. Tineretul unionist de dincolo și de dincoace de Prut reprezintă forța motrice corespunzătoare scopului urmarit – reunirea.

Iată încă un caz când o acțiune demnă de oprobriu este prezentată drept ocazie favorabilă „pentru rectificarea nedreptății” istorice. Este vorba despre materialele publicate în nr. din 23 iunie 2016 al săptămânalului „Literatura și Artă”: articolul de fond semnat de N.Dabija; proiectul "Statul Comun România – Republica Moldova", semnat de Sfatul Țării-2; declarația biroului permanent al Sfatului Țării – 2, semnată tot de N.Dabija. Trei texte pline de contradicții programatice, de explicații eronate a evenimentelor istorice și de concluzii greșite deduse din asemenea explicații.

În timp ce „Rezoluția Sfatului Țării-2” din 23 aprilie 2016 prevede „reunirea Republicii Moldova cu România; realizarea reunificării dintr-o bucată, fără etape intermediare și asimilări treptate; introducerea întregului teritoriu al actualei Republici Moldova sub legislația din România actuală, practic numai astfel spațiul dintre Prut și Nistru va deveni parte inseparabilă a României”, „Declarația biroului permanent al Sfatului Țării – 2” din 23 iunie 2016 propune o cu totul altă soluție, „pentru rectificarea unei nedreptăți „istorice: proiectul” Statul Comun România – Republica Moldova”.

Așa-numitul "Stat Comun" al "înțelepților" de la "Forumul Democrat al Românilor din Republica Moldova" și de la "Sfatul Țării-2" nu este altceva decât o confederație de state alcătuită din doua state (România și Republica Moldova) care, păstrându-și suveranitatea, rămân subiecte de drept internațional.

În loc să utilizeze termenul universal valabil pentru a exprima ceea ce "înțelepții" Republicii Moldova intenționează/ plănuiesc să realizeze, aceștia folosec termenul "Stat Comun România – Republica Moldova". Și fac aceasta pentru a induce în eroare opinia publică și pentru a ascunde caracterul antiunionist al proiectului lor, dinainte prevăzându-i și conștințele primejdioase pe care le poate avea: conservarea crimei istorice săvârșite împotriva poporului român prin perpetuarea existenței statului Republica Moldova.

Așadar, în timp ce P.S.R.M. luptă pentru federalizarea Republicii Moldova, Sfatul Țării – 2 militează de data asta pentru confederalizarea Republicii Moldova, pentru crearea unei confederații de state. Numai că nici constituirea într-o federație, nici unirea într-o confederație nu i se potrivesc Basarabiei.

În ce privește expresia „cine are alte rezolvări la îndemână mai realiste și mai bune, să vină cu ele “la Sfatul Țării – 2, ea reflectă starea interioară a autorului ei, ea dă pe față gânduri condamnabile, ea reprezintă o expresie de om cinic, ea demască atitudinea cinică a autorului ei față de Mișcarea Unionistă din Republica Moldova, care există decînd există și Republica Moldova și care grupează un număr mare de moldoveni basarabeni conștienți în jurul ideii de reunire a Basarabiei cu România. Mișcare pe care N.Dabija nu vrea s-o recunoască ca soluție alternativă mai bună pentru sfînta cauză a Basarabiei.

„Statul Comun România – Republica Moldova” este un plan irațional, cu probleme încîlcite, cu obiective imaginare și nerealizabile laolaltă, destinat să ducă la conservarea separării Basarabiei de Țara – Mamă.

Prin crearea așa-numitului ”Stat Comun România – Republica Moldova” nu se poate face un act de dreptate. Dimpotrivă, prin crearea lui se face un act de nedreptate, se prelungește conservarea unei mari crime istorice: desprinderea abuzivă a Basarabiei de la statul român.

”Statul Comun România – Republica Moldova” nu are nimic în comun nici cu normele morale, nici cu Dreptul Internațional Contemporan, nici cu însuși sensul evoluției istorice a poporului român, nici cu sintagma ”**restituirea istoriei**” (înscrișă în ”Hotărârea cu privire la proclamarea independenței Republicii Moldova”, adoptată de Parlamentul României în ziua de 3 septembrie 1991), nici cu ”Declarația Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova privind Reunificarea cu România” din 25 octombrie 2015.

În schimb, proiectul ”Statul Comun România – Republica Moldova” se conformează perfect antiunionismului românesc propagat de partidele filoruse din Republica Moldova.

Prin acest proiect nu se poate îndrepta nici măcar modul în care moldovenii basarabeni au votat până acum (pentru trădători de patrie și vânzători de țară), nu se poate face ordine în mentalitatea lor.

Prin acest proiect cel ce stă în fruntea ”Sfatului Țării - 2” și-a arătat (a câta oară în activitatea sa profesională!) adevărata sa esență. Proiectul a ras și mai tare stratul de spoială care-i acoperă caracterul.

Proiectul ”Statul Comun România – Republica Moldova” nu este o greșeală trecătoare/ temporară. El este o prostie nereușită care, ca orice prostie care nu reușește/ care nu găsește nătărăi care s-o creadă, devine crimă veșnică, bună de înregistrat în istoria poporului român.

Să revenim însă la termenul „confederație de state”.

În decursul istoriei a existat o serie de confederații de state ca formă inferioară de asociere statală. Nu-mai că nici una nu s-a dovedit trainică, devenind deseori simple faze de tranziție spre constituirea unui stat federal, formă superioară de asociere statală (de exemplu, Statele Unite, 1778-1787, cînd s-au transformat într-un stat federal), ori dizolvîndu-se în urma unor războaie izbucnite între statele Confederației (de pildă, Confederația germanică, Deutscher Bund, care a fost creată în 1815 și a fost dizolvată în urma unui război îndelungat și distructiv între cele 34 de monarhii și 4 orașe libere care alcătuiau Confederația, în anul 1866, după victoria Prusiei în războiul pruso-austriac).

Crearea așa-zisului „Stat –Comun România –Republica Moldova ” nu poate fi justificată invocînd uniuni de state din alte epoci și create cu totul în alte condiții politice și istorice .

Din acest motiv nici Unirea Principatelor Române (Moldova și Țara Romînească) nu poate servi drept model sau justificare pentru crearea „Statului Comun România – Republica Moldova”.

Singura modalitate dreaptă și cinstită de rezolvare a problemei Basarabiei post – sovietice nu poate fi alta decît reunirea ei necondiționată cu Țara – Mamă, de la care a fost desprinsă, abuziv, la sfîrșitul lunii iunie 1940 și după încheierea celui de - al doilea război mondial .

Reușita reunirii depinzînd și de teritoriul pe care vrem să-l unim : ori pe cel care ne-a fost furat, ori pe cel care a alcătuit R.S.S Moldovenească. Dacă vom insista pe cea de-a doua variantă, eșecul ne este garantat.

Se crează impresia că prin crearea Forumului Democratic al Românilor din R.Moldova și a Sfatului Țării - 2 se urmărește un scop ascuns, și anume: acela de a pune gheara pe Mișcarea Unionistă, de a îndepărta de la conducerea ei tineretul unionist, de a face neatractivă ideea unirii Republicii Moldova cu România .

Readucerea pe prim – planul activității politice din R.Moldova a unor persoane de vîrstă înaintată care au servit regimuri reacționare, tendința lor de a se erija în persoane publice neprihănite reprezintă o încercare de a ridica fapte reprobabile, de cea mai joasă ticăloșenie, la rangul de virtuți. Persoanele publice oneste susțin Mișcarea unionistă și o ajută cu ce pot fără a pretinde roluri de frunte în activitatea ei. Nu se poate ca în același timp să fii unionist și să fi fost antiunionist .

”Oamenii mari” din pătura intelectuală sovietică care în perioada de răscruce pentru Basarabia (1989-1991) au împins pe alții înainte/ au îndemnat pe alții la acțiuni antisovietice (fără să-și pună în primejdie viața, sănătatea, onoarea, cariera și starea materială) și care, după izbândă/ după prăbușirea Uniunii Sovietice, au cules toate roadele acelei prăbușiri, astăzi, aceiași ”oameni mari” și activiști ai Sfatului Țării-2 împing pe alții înainte/ cheamă pe alții să susțină proiectul lipsit de rațiune”Statul comun România – Republica Moldova”, fără a se expune unui pericol posibil, sperând că și de data asta, după succes/ după crearea ”Statului Comun”, vor reuși să culeagă ei toate roadele acestui plan stupid.

Credem că crearea Sfatului Țării – 2 se va încheia cu ce sa încheiat și crearea Forumului Democratic al Românilor din Republica Moldova: cu nimic bun, cu nici un folos pentru cauza unionistă a Basarabiei.

Viața politică din perioada tranziției moldovenești se caracterizează prin intensificarea luptei pentru supremație în politica moldovenească între grupările politice din sânul cercurilor conducătoare și are ca urmare o permanentă instabilitate guvernamentală, socială și politică. În condiții de instabilitate se consolidează puterea grupurilor conducătoare, se întărește poziția Rusiei în Republica Moldova, se prelungește existența statului Republica Moldova, pe care parazitează toate grupările politice conducătoare, Republica Moldova continuă activitatea R.S.S.Moldovenești pe teritoriul Basarabiei.

În lipsa Legii lustrației, tranziția moldovenească nu se desfășoară după Legea interesului general, care dă naștere patriotismului, trezește spiritul de inițiativă, pune în mișcare mase de oameni cu idei înaintate, îi face pe oameni să devină tot mai conștienți, să apere și să promoveze Adevărul și Dreptatea și să combată Minciuna și Falsul.

În lipsa Legii lustrației, tranziția moldovenească se desfășoară după Legea interesului particular, care îi împinge pe oameni să săvârșească fapte mârșave (să trădeze, să corupă, să fure, să se lase corupți de altcineva, să mintă și să fie ipocriți), care dă naștere egoismului, invidiei și urii, care dezbină societatea, care face ca banul să domine legile, politica, moralitatea, care îi face pe oameni să creadă că tot ceea ce – și însușesc prin furt sau prin corupție ar fi bine și definitiv câștigat, care socoate banul drept temelie pentru capacitatea politică (azi, la noi, nimeni nu poate obține o funcție mai avantajoasă și nu poate deveni deputat, neavînd avere).

În lipsa Legii lustrației, la guvernare ajung și se succed personae interesate în menținerea condițiilor care fac ca statul moldovenesc falimentar și capturat să ființeze în continuare.

În lipsa Legii lustrației, legislatorii moldoveni lucrează mai mult pentru trecutul sovietic decît pentru un viitor european, mai mult pentru generațiile vechi (care se duc) decît pentru generațiile noi (care vin).

Prin lipsa Legii ilustrației se explică și dezacordul între lege și felul cum ea este aplicată, mai precis, între legea bună și aplicarea ei rea/selectivă, între legea dreaptă și aplicarea ei strîmbă/ subiectivă .

În condițiile tranziției moldovenești, societatea a ajuns într-o stare morală degradantă de neînchipuit : mimetismul politicianilor moldoveni, năravul lor de a lua culori politice diferite și de a migra dintr-o gașcă politică în alta pentru a ajunge la putere sau pentru a se menține acolo nu are limite și nu se supune nici legilor morale, nici legilor juridice; banii și milionarii domină legile, politica, moravurile, Constituția; alegătorii au devenit tot așa de descompuși din punct de vedere moral cum sunt politicienii pe care ei îi aleg pentru funcții de conducere în structurile statului.

În condițiile tranziției moldovenești, R.Moldova a fost împărțită în tot felul de autonomii, iar partea ei basarabiană a fost divizată în două mari zone : Chișinăul și localitățile situate în afara capitalei; provincia privește cu invidie bunăstarea și luxul capitalei, iar Chișinăul își aduce aminte de provincie doar în timpul alegerilor locale, generale și parlamentare, cînd amatorii de putere de la Chișinău o corupe cu daruri electorale și promisiuni deșarte.

În condițiile tranziției moldovenești, președintele de republică se manifestă/ își exercită funcțiile/ fie ca dictator sprijinit de majoritatea parlamentară a unui singur partid (P.C.R.M.), fie ca om de paie ce poate lua foc în orice moment, dacă nu se lasă la discreția coaliției de partide care l-a ales.

În condițiile tranziției moldovenești nu se practică virtuți, ci se susțin numai în teorie virtuți. Tranziția moldovenească face ca tot mai mulți cetățeni moldoveni să se gândească neîncetat la bani, la avere, la corupție, la a se ridica fără merite, prin mijloace neonestе, la o bună situație materială și socială... Statul moldovenesc post-sovetic face ca cei netrebnici să fie preferați celor buni. Așa-numiții oligarhi multimi-

lionari din zilele noastre s-au format în timpul și sub protecția guvernării comuniste (2001-2009). Furtul miliardului de dolari din vistieria statului a avut loc în perioada guvernării exercitate de oligarhi și multi-milionari. Aceste constatări aruncă o lumină îngrozitoare asupra societății moldovene, în care banul domină legile, politica, moravurile, Constituția. Tranziția moldovenească de la socialism la capitalism a făcut din ban o unitate de măsură pentru toate, o temelie pentru capacitatea politică.

În cei douăzeci și ceva de ani de existență a Republicii Moldova, elitele ei intelectuale și cercurile ei conducătoare nu și-au asumat dreptul de a face din istorie obiect de legislație, de a cuprinde în legi natura criminală a regimului sovietic. Cu alte cuvinte, ele nu și-au asumat responsabilitatea de a promulga un grup de norme de drept constituțional prin care ar recunoaște în mod oficial ocuparea Basarabiei de către Uniunea Sovietică, ar defini regimul sovietic din R.S.S.M. ca fiind nelegitim și criminal, ar aplica principiul legalității infracțiunilor și pedepselor și asupra crimelor săvârșite de autoritățile sovietice împotriva populației din R.S.S.M. (principiul de bază în dreptul penal intern și internațional, conform căruia nu există infracțiune fără ca să existe o lege care să o prevadă și nimeni nu poate fi pedepsit fără să existe o sancțiune prevăzută prin lege), ar anula prescripția faptelor criminale comise de reprezentanți ai puterii sovietice împotriva populației din R.S.S.M., ar institui pedepse (fie și suspendate) pentru cei care au săvârșit asemenea crime în perioada iunie 1940 – iunie 1941 și în intervalul de timp de după 23 august 1944, ar face posibilă aplicarea procedurii lustrației și în Republica Moldova.

În lipsa unor norme de drept constituțional destinate să facă din istorie obiect de legislație, în Republica Moldova mereu vor circula așa-numite liste care conțin nume de persoane care au colaborat cu securitatea sovietică, în care se includ și persoane publice care nu au colaborat cu serviciile secrete sovietice, pentru a le compromite, din considerente strict politice.

În lipsa unor asemenea norme de drept, Curtea constituțională a Republicii Moldova nu a avut motive bazate pe constituție pentru a recunoaște legalitatea Decretului președintelui interimar Mihai Ghimpu, din 24.06.2010, referitor la ocuparea sovietică a Basarabiei, și a Legii nr.192, din 12.07.2012, care prevedea interzicerea utilizării simbolurilor fostului P.C.U.S. și a fostei U.R.S.S.

Decretul președintelui interimar Mihai Ghimpu are la bază o motivație istorică, dar nu este fundamentat din punct de vedere constituțional. De aceea Curtea constituțională a Republicii Moldova nu i-a confirmat valabilitatea.

În lipsa unor norme de drept constituțional menite să facă din istorie obiect de legislație, hotărârea curții constituționale, potrivit căreia numitul decret încalcă constituția, nu are nici bază istorică, nici bază constituțională; ea merită să fie categorisită drept hotărâre motivată politic.

Iată în ce încurcături poate pune instituțiile statului nedorința de a face din istorie obiect de legislație, de a cuprinde în legi natura criminală a regimului sovietic.

În loc să inițieze mai întâi o acțiune legislativă absolut necesară (să elaboreze și să propună spre dezbatere și aprobare în Parlament și în Societate un proiect de lege privind natura criminală a regimului sovietic) și mai apoi să scoată Decretul despre care este vorba, juristul și deputatul cu drept de inițiativă, Mihai Ghimpu, a pus carul înaintea boilor, a emis în primul rînd un decret care nu se putea pune în aplicare din simplul motiv că Republica Moldova nu avea o normă de drept constituțional destinată să facă din istorie obiect de legislație și a format coaliții cu grupări politice provenite din fosta nomenclatură sovietică, interesate în a nu da atenție cuvenită regimului criminal sovietic, interesate în a nu da atenție cuvenită regimului criminal sovietic, în a nu-l critica, în a nu lăsa ca Basarabia să se reunească cu România.

Dacă Republica Moldova nu are o bază constituțională referitoare la crimele săvârșite de autoritățile sovietice împotriva populației Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești, înseamnă că nu s-au comis asemenea crime și nu au existat persoane care le-au săvârșit; dacă nu au existat crime și criminali, înseamnă că în prezent nu avem pe cine incrimina, pe cine trage la răspundere, că nimeni nu merită să fie pedepsit și nu poate fi pedepsit – cam așa s-ar putea exprima logica neaplicării principiului legalității infracțiunilor și pedepselor și asupra faptelor criminale din perioada sovietică; logică care explică și pe care se bazează nedorința clasei politice din Republica Moldova de a face din istorie obiect de legislație.

În lipsa unor norme constituționale de natură să incrimineze faptele celor care ne-au ocupat, sovietizat, rusificat, deznaționalizat, ne-au omorât prin deportări, înfometări, condamnări și prin alte metode, care au lăsat în urma lor jale, lacrimi și ură, răni adânci pe care nu le putem vindeca nici acum, nu se poate pune

capăt unor așa fenomene reprobabile din zilele noastre ca: continuarea falsificării trecutului nostru istoric, continuarea negării dreptului nostru de a ne identifica din punct de vedere național (ca români), continuarea negării dreptului nostru de a ne denumi corect limba maternă (limba română), continuarea falsificării conștiinței de sine a românilor basarabeni, continuarea propagării urii și dezbinării etc.

În ce privește Constituția Republicii Moldova, ea reprezintă o combinație de idei diferite, alese din legi fundamentale străine și adaptate la concepția țaristo-sovietică a moldovenismului politic primitiv, adeptii căreia se autoproclamă ca „patrioți ai Moldovei” și la teoria celor două state românești independente ai cărei părinți se trag din elita intelectuală basarabeană filoromână, cărora le place să se numească și să fie numiți „patrioți ai Basarabiei”. Constituția Republicii Moldova a fost elaborată și apoi modificată repetat în așa mod încât conținutul ei să-i mulțumească și pe „patrioții Moldovei” și pe „patrioții Basarabiei”: încât să împace cele două tabere adverse, cele două interese diametral opuse, cele două viziuni total diferite asupra societății moldovenești, cele două concepții radical opuse în toate problemele importante. O astfel de constituție nu poate să nu dea naștere la conflicte permanente în Parlament și în societate. Ea nu poate să nu stimuleze activitățile distractive din Parlament și din societate. Ea nu poate să pună capăt perioadei în care statalitatea moldovenească postsovietică există ca element de dispută între cele două tabere politice rivale și ca unealtă pentru îmbogățirea celor aflați la putere; perioadei în care membrii Guvernului și membrii Parlamentului acționează mai degrabă ca șefi ai propriilor afaceri decât ca reprezentanți ai poporului care pun mai presus de toate interesul național.

În lipsa unor norme de drept constituțional destinate să facă din istorie obiect de legislație, Republica Moldova ...

Patriotismul politicianilor moldoveni din perioada tranziției are multe nuanțe. El își ia culoarea după apartenența de partid a politicianului, după orientările ideologice ale fracțiunilor din cadrul partidelor politice (de dreapta sau de stânga, de centru dreapta sau de centru stânga, de extremă dreaptă sau de extremă stângă). În loc să fie dovedit prin fapte, cum ar fi normal, acest nuanțat patriotism moldovenesc a devenit obiect de discuție la tribuna parlamentului de la Chișinău, despre el se trântesc la toate ședințele parlamentului moldovenesc, iar prin intermediul posturilor de radio și de televiziune acest tip de patriotism se transmite celorlalți membri ai societății moldovene, contribuind astfel la deformarea conștiinței lor civice și naționale și la dezbinarea lor pe criterii politice. Lucru știut: „Interesele dezbină oamenii, dar vicioșii se înțeleg mereu între ei”.

A cere patriotism românesc de la elitele intelectuale deprinse să privească năzuințele unioniste ale concetățenilor lor ca o primejdie pentru „nația moldovenească”, statalitatea moldovenească și biserica ortodoxă rusă, este echivalent cu a cere lână de la broaște.

Cu părere de rău, și timpul care s-a scurs de la 1989 încoace „a avut grijă să promoveze numai pe acei intelectuali care știu să trădeze în fiecare zi însuși sensul existenței lor istorice” (M. Eliade).

„Într-o țară în care trădarea e un merit, în care o atingere de gâturile trădătorilor ar dezonora însăși mâna călăului, ce nu poate fi cu puțință?” – se întreba Mihai Eminescu. Într-o țară în care de gâturile trădătorilor se atarnă cordoanele celor mai înalte distincții ale Republicii Moldova, totul e cu puțință – am adăuga noi, parafrazându-l pe M. Eminescu.

Lucrarea intitulată „Portretul moral și profesional al unui doctor habilitat în istorie”, titlul și textul căreia alcătuiesc conținutul Capitolului IV al cărții de față, a fost concepută ca reacție la articolele pline de falsificări istorice și de vorbe spuse în batjocură la adresa României, poporului român și personalităților istorice române, semnate de Vasile Stati și publicate în cotidianul „Moldova Suverană” în lunile ianuarie – aprilie 2016.

Cu părere de rău, această lucrare a fost refuzată de redactorii-șefi ai publicațiilor „Literatura și Arta”, „Ziarul de Gardă”, „Național”, care au invocat motive puierile ce nu merită să fie redată în scris. Ceea ce demonstrează că în Republica Moldova nu există presă folositoare Adevărului și Dreptății, că presa moldovenească este ticăloșită și neadecvată cerinței realităților noastre de acum, strigătoare la cer. În ce privește săptămânalul „Literatura și Arta”, el are o politică editorială restrictivă. A devenit o tradiție ca redactorii publicației să respingă materiale în care se analizează moldovenismul politic primitiv și se critică persoanele care îl promovează prin cărți, manifestații publice și articole de presă. În trecutul nu prea înde-

părtat, cînd săptămînalul era organul de presă al Uniunii Scriitorilor din Moldova și cînd domnul Nicolaie Dabija era și deputat în Parlamentul de la Chișinău, redactorii săptămînalului mi-au refuzat cîteva materiale despre moldovenismul politic promovat de Vasile Stati și alți moldoveniști politici prin intermediul publicațiilor ad-hoc finanțate de Partidul Communist din R.Moldova. Domnii Sergiu Nucă și Alexandru Donos îmi spuneau deschis : domnule Stafi, aduceți materiale pe orice temă numai nu pe cea a moldovenismului. Se crează impresia că „Literatura și Arta“ urmează o politică editorială dragă lui Vasile Stati și altor moldoveniști politici cu viziuni antiromânești, că există o strînsă legătură între politica editorială a săptămînalului și linia ideologică a moldoveniștilor filoruși.

Ceea ce dă impresia că scriitorul Nicolaie Dabija (și nu numai el) nu poate trăi (nu-și poate procura cele necesare vieții, nu-și poate asigura un trai liniștit, nu-și poate ridica cota de popularitate) decît prin tolerarea ideilor distructive promovate de colegul său de condei Vasile Stati. Și viceversa : V.Stati nu poate trăi, nu-și poate face mendrele, nu poate activa ca falsificator de istorie și de limbă, nu se poate infiltra în pătura intelectuală înaltă decît prin tolerarea comportamentului politic oportunist al scriitorului N.Dabija (și nu numai al lui). Pe scurt, nu pot ajunge, unul fără altul, la o bună situație materială, profesională, politică și socială decît prin a nu se opune comportamentului celuilalt, prin a nu dezvălui mășăviile celuilalt.

Nimic nu ilustrează mai convingător interdependența dintre Nicolaie Dabija și Vasile Stati decît articolul intitulat „Постигая истоки“, publicat în ziarul guvernamental „Советская Молдавия“ din 30 august 1988, sub rubrica „На соискании государственной премии Молдавской С.С.Р.“, semnat de Vasile Stati – articol în care acesta îl prezintă în mod elogios pe Nicolae Dabija și îndeamnă Comitetul Central și Guvernul sovietic de la Chișinău să acorde scriitorului Premiul de stat al R.S.S. Moldovenești pentru realizarea lucrării „Antologia poeziei vechi moldovenești“, pe care Vasile Stati o înfățișează publicului ca contribuție deosebită la promovarea moldovenismului politic în R.S.S. Moldovenească.

Nu vreau să abuzez de spațiu și de răbdarea cititorilor, dar nu mă pot stăpîni să nu reproduc aici cîteva citate din acel articol elogios, care a convins conducerea de partid și de stat din R.S.S. Moldovenească să-i acorde scriitorului Nicolae Dabija Premiul de stat al R.S.S. Moldovenești:

“... Вдумчиво всматриваясь в образцы молдавского стихосложения XIV-XVII вв., автор констатирует, что «самые древние документы, которыми мы располагаем, написаны на славянском языке и кириллическими буквами», одновременно отмечая, что «гипотезы Д. Кантемира и М. Когэлничану о том, будто книги у нас были написаны латинскими буквами в IX веке... остаются не более чем гипотезами» (стр. 17).”

“Напоминая, что «национальное стихословие» у нас началось на разных других языках, а не на молдавском, автор пишет: «В разные периоды в Молдавии были модными стихи на славянском языке, польский стих, стихи, написанные на греческом, на латыни, на русском, или французском...» (стр. 29).”

“... Николай Дабижа приходит к важному выводу, что местная оригинальная поэзия «даже написанная на славянском имеет «молдавский стиль». Не случайно начало нашей литературы на славянском языке определяется термином славяно-молдавская: ведь славянский язык, на котором молдоване писали несколько сот лет, не может считаться «чужим языком» (стр. 29).”

“... Несомненно книга Николая Дабижи «Antologia poeziei vechi moldovenești» («Антология древней молдавской поэзии», 1987 года) заслуживает того, чтобы стать не только достоянием читателей, но и получить высокое общественное признание.”

Pînă acum, domnul N. Dabija a scris și a publicat, în a sa revistă săptămînală, atîtea articole pline de gîndiri ascunse, fără să spună ceva clar și folositor pentru cauza unionistă a Basarabiei, ca și cum n-ar avea de expus decît idei încîlcite demne de dispreț, cum ar fi și cele redate prin citatele ce urmează:

1. «Мой отец, Чобану Трофим Николаевич (1925 г. рождения) с 1941 г. по 1944 г. находился под оккупацией»/ „Tatăl meu, Ciobanu Trofim Nicolaevici, născut în anul 1925, s-a aflat sub ocupație, din anul 1941 pînă în anul 1944” (Autobiografie, 4 mai 1988).

2. „Visul moldovenilor basarabeni de a se reuni cu țara-mamă se poate îndeplini doar dacă se interzice rostirea în public a cuvintelor de reunire, unire, România, Basarabia” („Literatura și Arta”, 15.04.2004);

3. Pentru a face posibilă unirea, „trebuie să renunțăm la identitatea de moldovean” („Vocea Basarabiei”, 10.08.2011);

4. „Eu am fost dat afară din Universitate pentru că încă de pe atunci voiam unirea Basarabiei cu Țara-Mamă” („Vocea Basarabiei”/ „Istoria în mișcare”, 27.12.2014);

5. „Sfatul Țării-2 vine cu propunerea de creare a Statului Comun România–Republica Moldova, ca pe o soluție de revenire a acestui teritoriu european”, adică Basarabia, „de dincoace de Europa pe continentul din care a făcut parte de mii de ani de istorie și de civilizație” („Literatura și Arta”, din 15.06.2006, editorial);

În lumea persoanelor care ocupă funcții în stat și în cea a condeierilor și artiștilor basarabeni, a spune despre sine însuși cuvinte de laudă nu este un lucru rușinos. Domnul Nicolae Dabija, căruia îi place să se autolaude și să se autovictimizeze cu orice prilej, nu face excepție de la această regulă. Un moment oportun i s-a ivit și atunci când Ambasadorul SUA în Republica Moldova a declarat, printre altele, că „Moldova nu e România...” (pe data de 26 august 2016). „La un moment dat”, scrie domnul N. Dabija în „Literatura și Arta” din 08.09.2016, „Senatorul american Raul Costa”, cu care deputatul Uniunii Sovietice Nicolae Dabija s-a întâlnit și a discutat în capitala Statelor Unite ale Americii, „mi-a dat de înțeles că știe totul despre mine”: – „Cunosc că ai fost exclus din facultate pentru naționalism”.

În afară de săptămânalul „Literatura și Arta” în nici o altă publicație periodică din Republica Moldova nu se aduc osanale redactorului-șef, cu scopul de a-i crea renume și popularitate. În nici într-o altă publicație periodică nu se face reclamă scrierilor redactorului-șef. În acest săptămânal preamărirea redactorului-șef s-a transformat într-un mijloc prin care acesta încearcă să atenueze efectele activității sale de activist de partid pe tărîm literar din perioada sovietică. Titlurile scoase din paginile săptămânalului „Literatura și Arta” vorbesc de la sine: «Laudatio la acordarea Premiului „Sceptrul poeziei” poetului Nicolae Dabija»; «„Tema pentru acasă” la Paris»; „Nicolae Dabija în inima Basarabiei”; „Sfatul Țării - 2 este un pas spre unire”.

Nu putem avea o părere bună despre săptămânalul „Literatura și Arta” care în perioada sovietică a promovat politica Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, iar în cea postsovietică abordează în chip confuz problema reunirii Basarabiei cu România. Săptămânalul este apreciat, de către oameni conștienți și cinstiți, după modul în care în paginile lui se pun în lumină problemele cele mai importante ale societății moldovene, din care, în această perioadă de tranziție, în prim plan se înfățișează cauza sfântă și dreaptă a Basarabiei – reunirea provinciei cu Țara-Mamă.

Săptămânalul „Literatura și Arta” nu se poate identifica cu revista lunară „Literatura și Arta română” (de la care săptămânalul probabil își trage denumirea), care a apărut la București între anii 1896-1910, sub direcția lui N.Petrașcu, și care a fost una din publicațiile culturale de prestigiu ale României. Săptămânalul „Literatura și Arta” nu are influență pozitivă asupra reunirii a ceea ce a mai rămas din Basarabia istorică cu România, din simplu motiv că programul său editorial are la bază teoria celor două state românești independente, că săptămânalul își desfășoară activitatea în concordanță cu această teorie antinațională, antiștiințifică și antidemocratică.

În cadrul emisiunii „Istoria în mișcare” din 27 decembrie 2014, la postul de radio „Vocea Basarabiei”, domnul Nicolae Dabija a făcut următoarea afirmație: „Moldova Suverană” este un ziar antiromânesc”, evitând să folosească cuvântul „antiunionist”, care exprimă în cel mai înalt grad esența politicii editoriale a ziarului. În legătură cu această afirmație, consider necesar să aduc unele precizări.

Comparând publicațiile „Moldova Suverană” și „Literatura și Arta”, vom observa că ele se aseamănă prin caracterul antiunionist al politicii lor editoriale și se deosebesc prin modul în care fiecare își exteriorizează antiunionismul: în timp ce prima publicație și-l manifestă în mod deschis (fățiș, fără ascunzișuri), cea de-a doua și-l ascunde sub o aparență înșelătoare; în timp ce prima acționează în concordanță cu teoria moldovenismului politic primitiv, cea de-a doua își desfășoară activitatea editorială în spiritul teoriei celor două state românești independente. În „Literatura și Arta” se publică numai ceea ce concordă cu teoria despre cele două state românești independente.

Un alt membru al Uniunii scriitorilor din Republica Moldova, domnul Iu.Colesnic, și-a făcut o profesie din studiile dosarelor secrete, păstrate în Arhiva fostei securități sovietice (K.G.B), iar după 1991 în Arhiva Serviciului de Informații și Securitate al Republicii Moldova (S.I.C.). Încă în anii de răscruce pentru Basarabia (1989-1991), când sute de mii de moldoveni basarabeni conștienți manifestau sub lozinci antisovietice și unioniste, când încă nu exista o lege privind accesul la dosarele secrete sovietice și când acces la aceste dosare aveau numai persoanele de încredere ale regimului sovietic, Iu.Colesnic lucra în bune

condiții în Arhiva K.G.B.-ului din Chișinău, fără a arăta vreun oarecare interes față de evenimentele din acea perioadă hotărâtoare în viața moldovenilor de la răsărit de Prut.

Profesiunea bazată pe informații obținute prin studierea dosarelor secrete permițându-i celui care le posedă să scrie și să tipărească mai multe cărți și să publice în ziare și reviste numeroase articole. Ceea ce este un lucru și bun, și rău. Rău este pentru că unele dintre scrierile domnului Iu.Colesnic au o trăsătură dinstinctivă pe cât de inacceptabilă, pe atât de incalificabilă, pe care critica literară, mediul academic și ziaristica de la noi o trec cu vederea, fie din incompetență, fie din indiferență, fie din lene, fie din solidaritate de breaslă/de idei, fie din oportunis etc., trăsătură pe care cititorul obișnuit nu o poate cuprinde cu mintea, și anume: în ale sale scrieri domnul Iu.Colesnic caută să scoată eroism din niște fapte demne de dispreț și eroi naționali – din niște agenți ai serviciilor secrete străine.

Tentația de a scoate oameni de seamă din niște basarabeni obișnuiți și, ceea ce este mult mai suspect și mai grav, de a scoate eroi naționali din niște trădători de neam și vânzători de țară (în ciuda faptului că acești trădători patentati au fost indentificați ca fiind agenți ai serviciilor secrete străine încă când erau în viață), această tendință cel puțin suspectă și neconformă cu realitatea apare cu consecvență în aproape toate scrierile domnului Iu.Colesnic.

Ca exemple în acest sens aici doar reamintim de agenții serviciilor secrete ruse Gheorghe Vasilevici Madan și Teodor Porucic, pe care domnul Iu.Colesnic încearcă să-i transforme din ființe demne de dispreț în personalități basarabene care merită să rămână în amintirea generațiilor de azi și de mâine.

Să ne mai mire faptul că acum, în 2016, după 25 de ani de existență a Rep.Moldova, prea mulți moldoveni basarabeni încă nu se simt și nu se consideră persoane care fac parte din poporul român, că acești moldoveni încă mai rătăcesc printre susținătorii și alegătorii partidelor de orientare antiromână și antieuropeană, că mulți dintre acești moldoveni cerșesc și obțin cetățenie românească, dar se împotrivesc reunirii Basarabiei cu Țara-Mamă?

Dacă ne întrebăm de ce publicațiile menționate mai sus nu vor să se implice direct și constant în acțiunile de combatere a moldovenismului politic primitiv ce nu are nimic în comun cu istoria adevărată a poporului român, unul dintre răspunsurile posibile poate fi și acesta : pentru că mulți mânuitori de condei de la noi (jurnaliști, scriitori,savanți),cuibăriți în mass media, se simt cu musca pe căciulă, se știu ca autori de fapte mîrșave săvîrșite în perioada sovietică (ascunse în dosarele securității sovietice), precum și în anii de răscruce pentru Basarabia (1989-1991) și în cei de după anul 1991, pe care liderii moldoveniștilor le cunosc și le pot da publicității. Făcîndu-i astfel pe mânuitorii de condei menționați să se afle într-o continuă stare de neliniște, să se teamă de moldoveniștii politici.

De minciuna fundamentală care stă la baza creării și existenței statului moldovenesc post-sovietic se folosesc Partidul Socialiștilor din R.M și Partidul Comuniștilor din R.M care propagă moldovenismul politic primitiv,organizează campanii de falsificare a istoriei poporului român și a istoriei limbii române, care promovează o politică de mobilizare a opiniei publice în favoarea inexistentei Uniunii Euroasiatice dominată de Rusia și împotriva Uniunii Europene,o politică de perpetuare a separării Basarabiei de Țara-Mamă.

Cînd socialiștii și comuniștii mincinoși, plini de ei înșiși, afirmă prea des că adevărul e de partea lor,ei trec drept deștepți numai în ochii celor cu cap greu, programat .

Lucru știut: elitele moldovene se unesc mai ușor spre a face ceva rău decât spre a face ceva bun pentru colectivitate; interesul personal îi unește mai degrabă pe cei vicioși decît pe cei virtuoși.

E ceea ce convine acum elitelor politice și academice moldovene: o propopagandă cu caracter antiistoric, un fel de talmeș-balmeș, pseudosavant și greu de priceput, menit să producă “înțelepți” și “patrioți” moldoveni și să dea o aparență de unitate și dreptate societății moldovene.

E ceea ce convine Rusiei oficiale care profită de asemenea acțiuni pentru a-și perpetua stăpînirea asupra teritoriului pe care a reușit să pună mîna în iunie 1940 și în urma celui de-al doilea război mondial.

E ceea ce cere mîndria națională rusească, și anume: ca tot ce a acaparat Rusia în trecut să facă parte totdeauna din spațiul politic și cultural al națiunii ruse.

E o continuare a modului istoric de gîndire moldovenească. Încă în luna mai a anului 1675, “moldavolakonul” Nicolae Milescu Spătaru scria (din Tobolsk) țarului Alexei Mihailovici: “Eu sluga ta, îl rog pe Dumnezeu cel Sfînt, care ți-a dăruit un împериu atît de mare în Europa și Asia, să-l întindă încă și peste

alte părți ale globului”. Și divinitatea i-a îndeplinit rugămintea cu prisosință: imperiul rus s-a extins pînă la Prut, cuprinzînd și cea mai mare parte a Moldovei istorice, patria de naștere a “moldavolakonului”.

Nicolae Milescu Spătarul (1636-1708) a fost trimis în China cu scop diplomatic de către țarul Rusiei, nu de domnitorii Moldovei și Țării Românești. Împuternicirea de a trata cu împăratul Chinei i-a fost dată tot de țarul Rusiei, nu de domnii români. Nicolae Milescu Spătarul a negociat în numele statului rus, și și-a desfășurat activitatea de diplomat în scopul realizării politicii externe a statului rus, dar nu în numele principatelor române și nu în scopul realizării politicii externe a acestor principate.

Nicolae Milescu Spătarul nu se considera nici român, nici moldovean, nici muntean, ci „moldavolakon”, adică grec de origine laconiană născut în Moldova (după numele celei mai de sud provincii peloponesiace, Laconia, și după numele țării în care a fost adus pe lume, Moldova).

Nicolae Milescu Spătarul a aderat la convingerile lui Dosoftei, patriarhul Constantinopolului, care cerea lui Pentru cel Mare al Rusiei să ocupe Țara Românească și Moldova, pentru a realiza astfel ideile panslavismului.

Nicolae Milescu Spătarul a împărtășit ideile croatului Iurii Krijanici, „primul teoretician al panslavismului”.

În relațiile sale cu mișcările și curentele de cultură intelectuală din Rusia secolului XVII, care își disputau civilizarea Rusiei prin latinizare sau prin grecizare (occidentalizare sau orientalizare), Nicolae Milescu Spătarul a devenit adeptul mișcării orientale și a fost foarte activ în distrugerea curentului occidental din capitala Rusiei. El cunoștea și împărtășea principiile panslavismului.

„Nicolae Milescu Spătarul a tradus o genealogie a țărilor Rusiei și a lucrat la elaborarea unui Dicționar trilingv, slavo-greco-latin”, scrie P. P. Panaitescu.

Nicolae Milescu Spătarul și-a servit țara de origine (Grecia) și țara în care a trăit din anul 1671 pînă în anul 1708, cînd a decedat (Rusia), dar nu Moldova dintre Prut și Nistru, nu Moldova istorică, nu Țara Românească, nu neamul românesc în general. El a servit două popoare expansioniste, dar nu poporul român. Ce folos de cărturăria lui, dacă și-a pus-o în slujba unor state expansioniste și în slujba propriei persoane.

Cu toate acestea, Academia de Științe din Chișinău l-a ridicat pe Nicolae Milescu Spătarul la rangul de „mare reprezentant al diplomației moldovenești din secolul al XVII-lea” (a se vedea articolul intitulat „Milescu: o pagină din istoria diplomației moldovenești din secolul al XVII-lea” în „Revista de istorie a Moldovei” 1993, p. 49-54).

Fără a ține seamă de cele anterioare Academia de Științe din Chișinău a emis o medalie gravată cu figura prevestitorului și cu inscripția: „Nicolae Milescu Spătarul”, pe care o dă ca distincție pentru merite deosebite în diferite domenii de activitate.

Personaj care chiar și prin elaborarea dicționarului trilingv (scris în trei limbi) și-a servit țara de origine (Grecia) și Rusia țărilor, dar nu Moldova dintre Prut și Nistru, nu Moldova istorică în general, nu cultura românească.

Tot din necunoașterea directă a faptelor o stradă din Chișinău (fosta „Керченская улица”) acum poartă numele „moldavolakonului”.

Spun “mod istoric de gîndire moldovenească” pentru că el s-a manifestat și în perioade ulterioare epocii în care a trăit Nicolae Milescu, cum ar fi, de exemplu, perioada Mișcării pașoptiste și cea care a precedat Unirea din anul 1859: cînd cărturarul moldovean Gh. Asachi și boierul grec N. Vogoridi s-au împotrivit Mișcării pașoptiste și Unirii celor două principate românești; cum ar fi și perioada interbelică (1918-1940): cînd intelectualul basarabean Ion Incuț a înființat Partidul Țărănesc basarabean, independent față de Partidul Țărănesc de dincolo de Prut, cu program tipărit în limba rusă, cu o politică de “neutralitate și expectativă față de frămîntările politice din Vechiul Regat” și care considera instituțiile administrative rusești (zemstvele și dumele orășenești) ca fiind foarte bune și care își propunea să lupte pentru introducerea acestora la nivelul întregii Români, partid care milita pentru strîngerea impozitelor ca în evul mediu, prin “sbornici” de la sate și orașe, dar nu prin organele fiscale ale statului român, partid care interzicea cetățenilor din dreapta Prutului să candideze în circumscripțiile din Basarabia; cînd o bună parte din cotidienele de limbă rusă din Basarabia nu erau înființate și conduse de ruși, ci de intelectuali moldoveni; cînd ziarele scrise în limba rusă publicau materiale în favoarea politicii autorităților de la Moscova...

În vremurile pe care le trăim, mentalitatea moldovenească și politica rusească continuă să se manifeste prin tot ce se întreprinde în mod oficial în Republica Moldova, începînd cu anii 1988-1989 și continuînd pînă în anul 2016. În acest sens, consider necesar să mai fac cîteva opinii separate, să mai exprim doar cîteva păreri deosebite de cea a minorității conducătoare din Republica Moldova.

A proclama un stat pe teritoriul Basarabiei, care a fost desprins (în mod abuziv) din trupul României și care a fost stăpînit (prin politici coloniale) mai multe decenii la rînd de către puterea imperialistă din răsărit, echivalează cu a comite o complicitate criminală împotriva Patriei. A participa la conducerea unui asemenea stat înseamnă a săvîrși actul cel mai mîrșav dintre toate actele care-l pot degrada moralicește pe om, care-l pot dezonora pe om.

În mod normal, din punct de vedere istoric, sculptura lui Ștefan cel Mare nu poate servi drept simbol al statului moldovenesc post-sovietic care, după cum se știe, a rezultat din statul moldovenesc sovietic, creat în mod abuziv pe o parte din teritoriul Moldovei istorice, din stăpînirea distinsului voievod moldovean. Din punct de vedere moral, depunerile de flori la Monumentul lui Ștefan cel Mare, de către demnitarii Republicii Moldova, nu pot fi privite astfel decît ca defăimări ale istoriei Moldovei, ca blasfemii la adresa ilustrului suveran al Moldovei.

Un alt caz asupra căruia am vrea să aruncăm o privire este trecerea mitropolitului Gavriil Bănulescu Bondoni în rîndul sfinților Bisericii Ortodoxe Ruse. Canonizarea acestei fețe bisericești, care în perioada țaristă s-a manifestat ca slugoi al autorităților coloniale ruse și care a fost numit de către contemporanii săi „coadă de topor în mâinile rușilor” dovedește că Basarabia și acum, în 2016, se mai află între ciocan și nicovală.

Mentalitatea moldovenească și politica rusească s-au manifestat la unison și în cazul reinstalării, la sfîrșitul lui septembrie 2016, a monumentului restaurat al celor trei martiri ai meamului românesc: Alexe Mateevici, Andrei Hogopogea și Simion Murafa. Inscripția gravată pe partea din față a monumentului conține, printre altele, și următoarele cuvinte: „Acest monument s-a ridicat de Societatea Morminte Eroilor... 29 septembrie 1923”, urmate de alte cuvinte menite să împace și pe șoviniștii din Federația Rusă, și pe lacheii lor din Republica Moldova: „Distrus definitiv în anul 1962.” Fără a indica că monumentul a fost distrus de autoritățile sovietice din fosta R.S.S. Moldovenească.

Ideile mincinoase ale propagandei rusești se pot neutraliza și trebuie neutralizate tot prin idei, prin idei drepte, conforme cu realitatea, dar nu prin introducerea unor clauze restrictive în Codul Audiovizualului, care fac doar dreptate de aparență. Ca și vechile subguvernări moldovene, cele noi, de după 2009, alese tot din pătura elitelor politice și academice basarabene, se tem de adevăr, parazitează pe ideea statalității moldovenești de origine rusească, sînt egoiste și individualiste, dornice de avere /putere/ glorie, sînt lipsite de conștiință națională românească.

Timp de 25 de ani, Basarabia este prinsă, ca într-o menghină, între doua rele contrare adevărului istoric, dreptății naționale, cinstei și onoarei omenești, care nu-i permit să evolueze în sensul evoluției istorice a poporului român – mentalitatea moldovenească și politica rusească.

Cei 25 de ani de existență a Republicii Moldova demonstrează că acest stat servește cu precădere interesele egoiste ale elitelor politice și academice care l-au creat și ale celor care-l conduc, prin rotații și rocade partinice, în tot acest interval de timp.

Mă întreb și vă întreb, stimați cititori: poate apărea ceva bun într-o societate în care reprezentanții obișnuiți ai păturii intelectuale se decretează “patrioți”, “democrați”, “înțelepți”, “mari bărbați ai neamului”, etc., în timp ce tot mai mulți membri ai ei consideră aceste concepte ca fiind nepotrivite pentru cei ce și le atribuie, și le cerșec, fără a se rușina?

De aici provine și conflictul cetățenilor conștiinți și cinstiți cu statul și, tot de aici, șirul lung de pasiuni josnice: goana exagerată după avere și onoare, corupția generalizată, depravarea tot mai hîdă a păturilor de sus și a celor de jos, demoralizarea oamenilor cumsecade. De aici și manifestarea celor două fețe ale răului basarabean – mentalitatea moldovenească retrogradă și politica rusească șovină. De aici și împărțirea partidelor politice în formațiuni de orientare occidentală și formațiuni de orientare răsăriteană, care își dispută Republica Moldova, demascîndu-se reciproc: primele dau pe față planurile ascunse ale celor de orientare răsăriteană, iar cele din gruparea a doua (orientală) înfierează acțiunile ascunse ale celor de orientare vestică. De aici și dezbinarea societății basarabene în tabere antagoniste măcinate de ură, de interese etnice, lingvistice, politice, geopolitice. Tot de aici și calificativele rușinoase date statului moldovenesc de către oa-

meni de vază din străinătate și din partea locului: “stat capturat”, “stat falimentar”, “stat artificial”, “stat construit pe minciună și nedreptate”, “stat descins din structuri / unități administrative de tip colonial”, etc. etc.

Iată ce sa ales din Declarația de independență din 27 august 1991: autodistrugerea, proces prin care moldovenii basarabeni își dărimă cu mâinile proprii trecutul, prezentul, viitorul. Tot ce se construiește pe minciună și nedreptate nu poate fi altfel decât ca Republica Moldova.

Pentru a pune capăt acestui proces distructiv elitele politice și academice basarabene trebuie să se decida de statul pe care ele însele l-au creat, pentru că acest stat nu mai este bun de nimic. Concomitent, ele trebuie să se lepede de vicii: să nu mintă, să nu trădeze, să nu fure, să nu corupă și să nu se lase corupte, să nu se tîrîie pe brînci și să nu se ligușească pentru a promova în muncă sau în grad. Mitomanii basarabeni, care denaturează adevărul istoric, inventînd fapte care nu s-au petrecut în realitate, trebuie să se trateze de mania de a minți și de alte deprinderi bizare. Promiscuitatea etnică alogenă din Basarabia actuală și elitele politice și academice basarabene trebuie în cele din urmă să înțeleagă că pămîntul dintre Prut și Nistru, care a fost anexat de Rusia în 1812 și colonizat ulterior de ea cu oameni aduși din ținuturi străine, a făcut parte din teritoriul Moldovei istorice, deci, s-a numit Moldova, dar nu Găgăuzia, Bulgaria sau Ucraina. Și să tragă concluziile cerute de adevărul istoric și principiile morale.

Pentru a ne orienta just, în conformitate cu dreptatea, în problema Basarabiei, trebuie să ținem seamă de următoarele situații posibile:

- dacă Basarabia s-ar reuni cu România, săptămînalul “Literatura și Arta” și alte publicații periodice basarabene ar risca să-și suspende activitatea editorială, din cauza incapacității lor de a face față concurenței cu comunicațiile de presă scrisă de dincolo de Prut;

- dacă reunirea s-ar înfăptui, mulți dintre cei care în Republica Moldova trec drept scriitori, poeți, romancieri, epigramiști, critici literari, savanți, doctori în științe, politicieni, legiuitori etc. de rang național, și care în sinea lor visează să rămînă așa și în memoria posterității, într-o Romînie întregită ei ar risca să ajungă la gradul cel mai scăzut în ierarhia valorilor naționale românești.

- dacă în anul 1991 Basarabia s-ar fi unit cu România, Mircea Snegur, Petru Lucinschi, Vladimir Voronin, Mihai Ghimpu, Nicolae Timofti și Ig.Dodon niciodată în viețile lor n-ar fi devenit șefi de stat în România întregită.

- dacă acest eveniment ar fi avut loc, cei aproximativ 500 de intelectuali moldoveni și nemoldoveni care după anul 1990 s-au perindat în Parlamentul de la Chișinău în calitate de deputați, de președinți ai grupurilor parlamentare și de șefi de birouri permanente, niciodată în viețile lor n-ar fi devenit senatori sau deputați în Parlamentul Romîniei întregite.

- dacă atunci ne-am fi unit cu România, intelectualii basarabeni care s-au succedat în Ministerele Republicii Moldova de la 1990 încoace în calitate de șefi de guvern, șefi de guvern adjuncți, de miniștri, de miniștri adjuncți, de șefi de departamente, de purtători de cuvînt, de consilieri guvernamentali ș.a.m.d.nicîcînd în viețile lor n-ar fi obținut posturi similare în structurile executivului de la București.

- dacă acum sau în viitor Republica Moldova s-ar uni cu România, P.P.C.D.din Republica Moldova s-ar transforma, în cel mai bun caz, într-o filială a vreunui partid politic din România întregită, de exemplu, a P.P.C.D.din România cu identitate creștin-democratică, condus de Gh.Ciuhandru, iar vîrfurile actualului P.P.C.D.din Republica Moldova și-ar perde aproape în mod automat statutul de lideri de partid și și-ar reduce prerogativele, în cel mai bun caz pentru ei, la nivelul vreunei filiale locale a vreunui partid politic din România întregită.

La fel s-ar întîmpla cu toate partidele politice și cu toți șefii de vîrf de partid din Republica Moldova.

- dacă ne-am uni cu România, Maria Bieșu n-ar mai obține bani bugetari pentru a-și organiza festivalurile de muzică de operă care îi poartă numele.

- dacă ne-am uni cu România, multe dintre cele aproximativ 30 de instituții de învățămînt superior particulare și de stat din Republica Moldova s-ar simți amenințate serios de fenomenul falimentării, pentru că o mare parte din tineretul Basarabiei ar pleca la București, Iași, Galați, Cluj, Timișoara, Constanța ș.a.m.d.pentru a-și face studiile universitare, fiindcă acolo procesul instructiv-educativ este mai performant.

- dacă ne-am uni cu România, milioanele de lei cheltuiți anual pentru întreținerea aparatului de stat de la Chișinău (Parlamentul, Guvernul, Președinția) ar putea fi folosiți pentru majorarea pensiilor,

burselor și salariilor în fiecare an cu cel puțin 50 de lei de persoană. Această constatare fiind valabilă și pentru cealaltă republică moldoveană – cea de dincolo de Nistru, dar și pentru Republica Găgăuză din sudul Basarabiei.

Elitele intelectuale moldovene, concentrate în structurile supreme ale statului, în instituțiile de învățământ superior, de cultură, de cercetare științifică niciodată nu vor îmbrățișa ideea reunirii Basarabiei cu România, pentru că o asemenea schimbare presupune desființarea statului Republica Moldova, din existența căruia ele trăiesc.

Iată de ce aceste categorii de intelectuali basarabeni ori nu se prea obolesc să se manifeste deschis, constant, hotărît și pe înțelesul tuturor în spiritul reunirii Basarabiei cu România, ori se împotrivesc unirii, conform unui plan chibzuit, utilizând toate mijloacele de care dispun pentru a-și atinge scopul, pentru a face imposibilă reunirea Basarabiei cu Țara-Mamă;

Iată de ce Basarabia post-sovietică evoluează într-o direcție opusă sensului evoluției istorice a poporului român. Iată cine are motive subiective și egoiste pentru a se opune Reunirii provinciei cu România. Iată cine se poate pomeni în fața unei situații materiale sau sociale foarte dificile, dacă reunirea s-ar aduce la îndeplinire.

Mă adresez oamenilor simpli din actuala Basarabie (țăranilor basarabeni, muncitorilor din orașele basarabene, medicilor și profesorilor basarabeni etc.): ce rău vă poate face reunirea Basarabiei cu Țara-Mamă?

Adevărul e că numai cu ajutorul vostru (al celor mulți, drepți și cinstiți) marea și eterna noastră cauză unionistă îi va învinge pe micii și trecătorii ei dușmani.

Unirea se va înfăptui numai atunci când tot mai mulți moldoveni basarabeni din pătura de jos vor căuta nu avantajele ei, ci adevărul istoric. Unirea este cu puțință numai prin unirea acestor moldoveni cu cauza unionistă a Basarabiei.

Apariția și răspîndirea fenomenului antiunionist în Basarabia post-sovietică își au originea în chiar esența structurii morale și intelectuale a elitelor politice și academice basarabene, proprie sovietelor. El se explică prin aceea că aceste elite au reușit, la momentul potrivit pentru ele, în faza finală a procesului de destrămarea Uniunii Sovietice, prin mijloace relativ democratice și prin acțiuni aparent patriotice, să acapareze instituțiile statului moldovenesc încă sovietic, să monopolizeze mass-media locală și, cu ajutorul acestor pîrghii, să-și impună punctul de vedere egoist (antisocial, antinațional, antipatriotic) asupra evoluției de mai departe a Basarabiei, să-și transmită antiunionismul altora.

Numele lor au devenit încă de pe atunci simboluri ale trădării cauzei unioniste a Basarabiei.

Obișnuința de a arunca vina apariției și răspîndirii antiunionismului numai asupra “imperului diavolului”, este de domeniul politicii duplicitare promovate de elitele politice și academice basarabene care astfel încearcă să abată atenția opiniei publice de la vinovăția pe care ele însele o poartă pentru apariția și răspîndirea acestui fenomen în Basarabia post-sovietică. Ceea ce din partea lor nu este nici adevărat, nici corect, nici cinstit, pentru că “imperul diavolului” nu-și poate face mendrele în Basarabia decît cu ajutorul elitelor intelectuale locale și prin mijloacele de informare oferite de ele.

Resping anticipat acuzațiile potrivit cărora această carte cu mesaj unionist ar „submina statalitatea moldoveană” și „vitalitatea idealurilor naționale moldovene” (clișee utilizate de cerberii comuniști ai statalității moldovenești), ar „spori românofobia” în Republica Moldova, ar „distruge Mișcarea de Eliberare Națională și Mișcarea Unionistă” din Basarabia și ar „avea efecte inverse”: ar „îndepărta lumea de la ideea Unirii” (fragmente din articolul „Killerii redeșteptării naționale” semnat de N. Dabija, L.A. din 15.04.2004). Resping acuzațiile potrivit cărora ideile unionismului românesc, rostite sus și tare, ar însemna „antiromânism”, iar cei care le rostesc, le încurajează, le aprobă și le simpatizează ar fi niște „șipălăi”, niște „frontiști”, niște „nimeni” care „luptă împotriva celor care pledează pentru unirea cu Țara” pe ascuns; resping pseudoconcepția potrivit căreia oamenii cu viziuni unioniste, basarabeni deschiși la minte și la vorbă ar fi un fel de paria ai societății moldovene și așa mai departe. Le resping pentru că în spatele lor se ascund scopuri tainice, crime grave, vicii reprobabile și șmecherii politice. Pentru că ele distrag lumea de la problemele adevărate ale Basarabiei postsovietice. Pentru că asemenea sloganuri politice se află în totală opoziție cu moralitatea, realitatea și normalitatea. Pentru că lucrurile nu se pot îndrepta prin strîmbătate. Pentru că în mințile multora dintre moldovenii basarabeni asemenea idei se pot transforma în repulsie față de poporul român.

Post-scriptum

Dodod cel cu mai multe fețe. Dodon cel demn de dispreț

Dodonismul – umplutură scârboasă introdusă în cranii de lemn

În continuare să vorbim despre fenomenul Dodon recent apărut în politica moldovenească. În activitatea sa de om politic Igor Dodon se manifestă în cele mai diverse ipostaze care îl fac să apară ridicol în ochii lumii și să devină distructiv pentru statul și societatea pe care pretinde că le reprezintă: când ca președinte al Partidului socialiștilor din Republica Moldova și din Federația Rusă; când ca președinte al Republicii Moldova și consilier prezidențial al lui Vladimir Putin; când ca promotor al politicii Republicii Moldova care împărtășește în mod servil și mecanic politica Federației Ruse față de Ucraina și Republica Moldova; când ca mandatar al șefului statului rus care conduce, în numele acestuia, un teritoriu dependent; când ca elev al lui V. Voronin și al lui V. Plahotniuc; când ca protector al regimurilor separatiste din estul și sudul Republicii Moldova; când ca politician care reprezintă și apără interesele tuturor cetățenilor moldoveni și, în același timp, ca dușman de moarte al unioniștilor și propagator al istoriografiei sovietice; când ca separatist viclean care lucrează în toate direcțiile și prin toate mijloacele de care dispune pentru a crea și în partea de nord a Republicii Moldova o autonomie de felul celei găgăuze, separată de puterea centrală de la Chișinău; când ca plutocrat care susține și impune, prin vorbe și fapte șirete, concentrarea conducerii statului în mâinile unui grup restrâns de bogătași; când ca xenofob față de România și de poporul român; când ca xenoman în raport cu Rusia și cu tot ceea ce provine din ea – ocupațiile și rușificările de sorginte țaristă și sovietică, represiunile politice ruso-sovietice îndereptate împotriva locuitorilor Basarabiei, dezmembrările repetate ale teritoriului Basarabiei etc.; când ca extravagant și înfumurat care are păreri foarte bune despre sine și despre omologul său rus, și care este dispus să imită papagalicește felul de comportament al președintelui rus, pe care toată lumea îl vede la televizor pilotând avioane și elicoptere de război sau comandând submarine și alte nave maritime militare; când ca fință îmburdoșită cu idei scoase din cărți de istorie falsificată care își imaginează că tocmai din îndepărtate Rusie poate trage cu tunul în unioniștii moldoveni antistataliști; când ca ...

Aceste și alte exemple demonstrează că Igor Dodon lucrează în bune condiții la subminarea integrității teritoriale a Republicii Moldova, la dezbinarea societății moldovene pe criterii politice, etnice lingvistice și geostrategice, la păstrarea și consolidarea plutocrației în Republica Moldova și la transformarea Moldovei dintre Prut și Nistru într-un teritoriu "liber asociat" cu Federația Rusă și condus de un plutocrat-împuternicit al șefului statului rus.

Aceste și alte exemple mai demonstrează că Dodon și activiștii dodoniști lucrează în cârdășie cu guvernarea dominată de Partidul Democrat din Moldova, că toți urmăresc scopuri determinate, desigur, de cauze materiale și politice.

Încheiem acest "Cuvânt înainte" cu o invocare a Marilor Voievozi de Mihai Eminescu, demnă de amintit, pentru că corespunde și modului în care se desfășoară politica moldovenească actuală, și faptelor nedemne, și politicianilor care săvârșesc astfel de fapte.

"Și, Tu, Doamne Ștefane, steteai mut și rece asupra acestei adunări de precupeți de hotare și n-ai isbit cu ghioaga Ta răpuitoare de eroi, în capetele acestor reptile, acestor agenți provocatori ai străinătății.

O Doamne, Doamne, că tare mult ne-ai uitat! Tu, scutul Creștinătății și cetatea Crucii, ai ascultat pe un C.A.Rosetti, care-și bate joc de legea Ta strămoșească și care, ca mâni se va îngropa ca patrupedele, fără preot și fără lumină.

Tu, care de patruzeci de ori, în patruzeci de bătălii te-ai aruncat în rândul întâiu al oștirii, căutând martiriul pentru țară țară, ascuți oameni pentru cari patria și naționalitatea sunt o marfă pe care-o precupețesc?

Tu, ale cărui raze ajung până la noi ca și acelea ale unui soare ce de mult s-a stins, dar a cărui lumină călătorește încă mii de ani prin univers după stingerea lui; tu care însuși nemuritor, ai crezut în Dumnezeuul luminii, s-ascuți pe acești oameni incapabili de adevăr și de dreptate, pe acești traficanti de credințe și de nesimțiri?" (Timpul, 18 iunie 1883)

"Cum nu vii tu, Țepeș Doamne, ca punând mâna pe ei,

Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei,
Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni.”
("Scrisoarea a III", 1881, 1 mai)

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ

Această carte poate deranja pe cineva, pentru că dezvăluie minciuna, trădarea, fățarnicia, oportunismul, camelionismul, arivismul, ipocriza și alte vicii moldovene.

Cititorul a descoperit în ea, pe lângă fapte reprobabile, și fapte demne de imitat, a făcut cunoștință cu patrioți nominalizați și subînțeleși plini de dragoste pentru Adevăr și Dreptate.

Lucrând asupra cărții, am fost cuprins de o permanentă revoltă sufletească de nedescris, provocată de faptele nedrepte și rușinoase pe care le înfățișam.

Am condamnat indivizi cu purtări nedemne, dar am lăsat ca cititorii să exprime singuri o judecată morală care li se cuvine.

Societatea în mijlocul căreia trăiesc (fățarnicia, indiferentismul, egoismul, stima de sine foarte scăzută, excesul de încredere în sine, duplicitatea de care dau dovadă prea mulți dintre membrii ei) mă îngrijorează și mă fac să mă simt ca omul singur în fața tuturor răutăților.

A scrie o carte despre Adevăr și Dreptate nu este un lucru ușor, dar strângerea de fonduri pentru editarea ei este o treabă și mai grea, în condițiile societății moldovenești împovărată de vicisitudini.

Mulțumesc rudelor, prietenilor și prietenelor, oameni săraci și curați care, din puținul pe care l-au avut, au făcut donații pentru editarea acestei cărți, și care au dorit să nu le fac citat numele.

Spre părerea mea de rău, oameni bogați, dar cu duhul sărac, au neglijat cererea de donație pentru tipărirea unor cărți despre Adevăr și Dreptate. Nu-i nominalizez, pentru că toată lumea îi cunoaște după sumele de milioane de lei, declarate și nedeclarete, pe care le cheltuesc pentru a plăti publicitatea electorală, pentru a cumpăra simpatiile și voturile alegătorilor naivi, pentru a manipula publicul în favoarea propriei persoane și propriului partid politic. Anume așa vor rămâne înregistrați în istoria poporului nostru.

Am scris cartea mai mult pentru generațiile viitoare de moldoveni basarabeni care, sper, o vor aprecia la justa ei valoare.

Post-scriptum

Studiile sociologice arată că moldovenii din Republica Moldova ocupă locul al doilea în lume la consumul de alcool și un loc de frunte în lume la corupție generalizată. Interesant, ce loc ar ocupa ei în lume la prostie și la trădare, dacă s-ar face studii sociologice și asupra acestor vicii specifice omului, asupra felului în care ele se practică în colectivitatea moldovenilor basarabeni?

Ion Stafi, profesor de istorie